

רע"פ 2116/13 - נביל בסימי נ' מדינת ישראל

רע"פ 2116/13 - נביל בסימי נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 2116/13

נביל בסימי

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[20.03.2013]

כבוד השופט ס' ג'ובראן

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 18.2.13 בעפ"ת 3490-08-12 שניתן על ידי

כבוד השופטת ט' חיימוביץ

ובקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש:

עו"ד ראיד חג'לה

החלטה

לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (עפ"ת 3490-08-12, כבוד השופטת ט' חיימוביץ) מיום 18.2.2013.

ביום 7.2.2012 המבקש הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בבית משפט השלום לתעבורה באילת (פ"ל 11024-08 כבוד השופט י' עדן) בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, על פי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה ללא רישיון תקף, על פי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה ונהיגה ללא פוליסת ביטוח תקיפה, על פי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970. על פי עובדות כתב האישום, ביום 29.11.2007 נפסל המבקש מקבלת או החזקת רישיון נהיגה והפקיד את רישיונו במועד הנ"ל. ביום 27.1.2008 נהג המבקש במשאית, בעוד הפסילה בתוקף ובהיותו מודע לפסילה. כן, נהג המבקש ללא פוליסת ביטוח תקפה.

ביום 12.7.2012 גזר בית משפט השלום לתעבורה את דינו של המבקש. בית המשפט שקל לחומרה את עברו הפלילי, הכולל 52 הרשעות תעבורה קודמות, ואת העובדה כי גרסתו במשפטו נמצאה לא אמינה ובכך יש ללמד על אי נטילת אחריות למעשים מצידו. כן התייחס בית המשפט לחומרת העבירה של נהיגה בזמן פסילה שעולה ממנה מסוכנות של ממש. לצד זאת, שקל בית המשפט שיקולים לקולה וביניהם נסיבותיו האישיות ובהן העובדה כי הוא זקוק לרישיונו וסועד את אימו. בשל סיבה זו, בית המשפט קבע כי אין להטיל עליו פסילת רישיון נהיגה ארוכת שנים. על בסיס זה גזר בית המשפט על המבקש עונש של ארבעה חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות; פסילה בפועל מהחזקת או קבלת רישיון נהיגה לתקופה של 11 חודשים; שישה חודשי פסילה על תנאי למשך שלוש שנים וקנס בסך 3000 ש"ח.

על פסק הדין ערער המבקש לבית המשפט המחוזי. המבקש טען כי הוא לא היה מודע לכך שרישיונו הופקד, שכן לגרסתו לא הוא עשה זאת בעצמו, וכי שני מסמכים שהופקו ממחשב משרד הרישוי ובהם צוין כי רישונו נפסל והופקד אינם בעלי ערך ראייתי משום שלא הוצגה תעודת עובד ציבור של פקיד משרד הרישוי שהנפיקם. עוד טען כי התדפיס בדבר הפסילה אינו מהווה "רשומה מוסדית" המשמשת ראייה לאמיתות תוכנה שכן החלטה בדבר פסילה אינה בגדר "מהלך פעילות הרגיל של המוסד" כפי שנדרש בסעיף 35 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות). בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, וקבע כי "אין מחלוקת אמיתית בדבר הפסילה על ידי משרד הרישוי ... ומודעותו של המערער לכך". זאת, שכן הוא הודה בחקירתו הנגדית כי רישיונו נפסל והופקד. תימוכין לכך מצא בית המשפט במכתב שכתב בא כוחו למשרד הרישוי אשר בו צוין כי המבקש מעוניין להתחיל בתקופת הפסילה. כן נקבע כי הרישום של משרד הרישוי שהוצג כראייה לפסילת הרישיון ולהפקדתו נכנס תחת כנפי סעיף 35 לפקודת הראיות והוא בגדר "רשומה מוסדית". זאת, שכן מדובר בפעולה שגרתית לחלוטין במשרד הרישוי ופרשנותו של המבקש אינה הגיונית. כן צוין כי המבקש יכול היה לזמן למתן עדות את פקיד הרישוי שהנפיק את הרישומים, מכוח חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, והוא לא עשה זאת מטעמיו שלו. אשר לגזר הדין, בית המשפט קבע כי הוא סביר בהתחשב בעברו הפלילי של המבקש ובהתחשב בחומרתה של עבירת הנהיגה בזמן פסילה מנהלית, שאינה שונה מפסילה שיפוטית.

מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה טוען המבקש כי מדובר בענישה הסוטה מרמת הענישה המקובלת בגין עבירות דומות וכי יש לתת משקל ניכר לחלוף הזמן שעבר ממועד ביצוע העבירה ועד ליום מתן פסק הדין, כחמש שנים.

דין הבקשה להידחות. הלכה היא כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן עולה מבין טענות הצדדים טענה בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית, החורגת מעניינם הפרטי, או באם ישנם שיקולי צדק ייחודיים (ראו: 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). במקרה שלפני לא הועלתה כל שאלה החורגת מעניינם הפרטי של המבקש ודי בכך בכדי לדחות את הבקשה. למעלה מן הצורך אציין כי לא מצאתי שנפל פגם בפסק דינו של בית המשפט המחוזי וכי גזר הדין הולם את חומרת העבירות בהן הורשע המבקש. נהיגה בזמן פסילה, הן מנהלית והן שיפוטית, מצביעה על זילות כלפי מרות החוק וזלזול בחיי אדם. העונש שנגזר על המבקש אינו חמור ומשכלל בתוכו את כלל הנסיבות לקולה, ביניהן נסיבותיו האישיות, אליהן נתנו דעתן הערכאות הקודמות.

סוף דבר, הבקשה נדחת. משכך, מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע העונש. ניתנה היום, ט' בניסן התשע"ג (20.3.2013).